

Sygnatura akt II AKa 138/22

2.WYROK

2.1.W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 czerwca 2022 r.

4.Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSA Maciej Skórniak (spr.)

Sędziowie: SA Jarosław Mazurek

SA Janusz Godzwon

Protokolant: Katarzyna Szypuła

6.przy udziale Wiesława Bilskiego prokuratora Prokuratury (...) we W.

7.po rozpoznaniu w dniu 1 czerwca 2022 r. sprawy

8.M. B.

9.oskarżonej z art. 148 § 1 kk w związku z art. 31 § 2 kk

10.na skutek apelacji wniesionej przez oskarżoną i prokuratora

11.od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu

12.z dnia 23 lutego 2022 r. sygn. akt III K 164/21

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonej M. B. w ten sposób, że orzeczoną karę, na podstawie art. 148§1 kk

w zw. z art. 31§2 kk oraz art. 60 §1 i §6 pkt 1 kk, obniża do 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżoną z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, poniesionymi wydatkami obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II.AKa.138/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA	
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	
wyrok Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 23 lutego 2022 roku, w sprawie sygn. akt III K 164/21	
1.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
1.3. Granice zaskarżenia	

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami			

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	M. B.	oskarżona nie była w przeszłości karana sądownie	dane o karalności	757
2.1.1.2.	M. B.	Oskarżona jest tymczasowo aresztowana od 3.06.2021r. W izolacji przebywa po raz pierwszy. Przestrzega zasad obowiązujących w warunkach aresztowania. Nie sprawia problemów wychowawczych. W środowisku funkcjonuje zgodnie. Nie stwierdzono zachowań agresywnych. Nie była karana. Sporządzony został jeden wniosek o udzielenie nagrody w związku z wywiązywaniem się z obowiązków w zatrudnieniu. Zatrudniona nieodpłatnie jako	opinia zastępcy dyrektora Aresztu Śledczego w O. z dnia 20.05.2022 roku.	769-770

		pracownik gospodarczy. Obowiązki wykonuje sumiennie. Utrzymuje kontakt telefoniczny z ojcem B. K., który wspiera ją też finansowo.		
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1	dane o karalności	dowód o charakterze informacji urzędowej.		
2.1.1.2	opinia zastępcy dyrektora Aresztu Śledczego w O. z dnia 20.05.2022 roku.	Opinia została sporządzona przez uprawniony podmiot. Zawiera zasadnicze informacje odnośnie aktualnej sytuacji oskarżonej i jej zachowaniu w warunkach pozbawienia wolności. Zachowanie		

		osadzonej należy oceniać jako dobre.	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Prokurator Prokuratury (...)w K.w swojej apelacji zaskarżył wyrok w całości zarzucając:</p> <p>I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że M. B. działała w zamiarze ewentualnym pozbawienia życia P. M. (1), podczas</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

gdy okoliczności ujawnione w sprawie, tj. rodzaj użytego narzędzia, w tym przypadku noża o 12-centymetrowym ostrzu, liczba i umiejscowienie zadanych ciosów, a zatem trzy ciosy w plecy w okolicie umiejscowienia newralgicznych dla życia organów, siła, z jaką oskarżona zadała jeden z ciosów, powodujący ranę o głębokości około 10 centymetrów, a także zachowania M. B. przed popełnieniem przestępstwa, związane z używaniem przemocy wobec pokrzywdzonego, jak również jej zachowanie po zaatakowaniu nożem P. M. (1), czyli niepodjęcie próby udzielenia pokrzywdzonemu pomocy, pomimo próśb z jego strony, wskazują na działalnie oskarżonej w zamiarze bezpośrednim.

II. rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec M. B. wyrażająca się w orzeczeniu za

przypisane
oskarżonej
przestępstwo kary
9 lat pozbawienia
wolności, podczas
gdy natężenie
społecznej
szkodliwości czynu
przypisanego M. B.,
związane z rodzajem
i charakterem
naruszonego dobra,
sposobem i
okolicznościami
czynu, działaniem z
zamiarem
bezpośrednim, czy
też ze szczególnie
nagannych pobudek,
jak również stopień
zawinienia
oskarżonej,
znajdującej się pod
działaniem alkoholu
i atakującej
praktycznie
bezbronnego
partnera, z którym
wspólnie
zamieszkiwała,
podobnie jak i
pozostałe przesłanki
wymiaru kary, w
szczególności
odnoszące się do
sposobu życia
oskarżonej przed
popelnieniem
przestępstwa i jej
zachowania po jego
popelnieniu,
przemawiają za
orzeczeniem kary
surowszej, która
dodatkowo spełni
swoje cele w
zakresie prewencji
indywidualnej i
ogólnej.

<p>Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Zarzuty apelacji prokuratora nie zasługują na uwzględnienie.</p> <p>ad. I.</p> <p>Prokurator formułując zarzut błędu w ustaleniach faktycznych wskazał na istotne przesłanki, które miałyby dawać podstawę do dokonania odmiennego, niż uczynił to Sąd ad quo, ustalenia w przedmiocie postaci umyślnego zamiaru, jaki należało przypisać oskarżonej przy dokonaniu czynu. Zamiaru bezpośredniego, który był przedmiotem zarzutu w akcie oskarżenia, a nie zamiaru ewentualnego, jaki ustalił Sąd Okręgowy w wyroku z dnia 23 lutego 2022 roku.</p> <p>Na wstępie należy wskazać na zaledwie parę poglądów orzecznictwa, która miałyby obie te postacie umyślności</p>	

odróżniać. "O ile zamiar bezpośredni polega na chęci realizacji wszystkich znamion czynu zabronionego przez sprawcę, to jest na podjęciu aktu woli obejmującego pewną realizację tych znamion, o tyle zamiar ewentualny (wynikowy) charakteryzuje się tym, że sprawca ma wyobrażenie określonego celu karalnego lub niekaralnego, i dążąc do jego osiągnięcia ma świadomość prawdopodobieństwa wyczerpania znamion czynu zabronionego, jednak niejako z góry akceptuje wszelkie skutki, które mogą powstać w związku z realizacją tego celu" - tak wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 27 czerwca 2019 roku, w sprawie II AKa 393/18, Lex nr 2704593. „Zamiar wynikowy [ewentualny - przypis autora] występuje zawsze obok zamiaru bezpośredniego, którym może być objęte popełnienie czynu zabronionego (czyn zabroniony objęty zamiarem wynikowym będzie w takim wypadku

występował jako element koniunktywny mogący nastąpić obok czynu zabronionego objętego zamiarem bezpośrednim albo jako element alternatywny mogący wystąpić zamiast czynu zabronionego objętego zamiarem sprawcy)"- tak wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 13 lutego 2014 roku, w sprawie II AKa 4/14, Lex nr 1439341. A w końcu przywołać należy i taki pogląd, że "brak pewności co do skutku śmiertelnego wyklucza przyjęcie zamiaru bezpośredniego w trakcie działania sprawcy." (por. Sąd Apelacyjny w Łodzi, wyrok z dnia 6 lutego 2014 roku, w sprawie II AKa 276/13, Lex nr 1458921).

Nie ulega więc wątpliwości, że zamiar jako element czynu podlega dowodzeniu i musi zostać wykazany wiarygodnymi dowodami.

Ustalenie zamiaru bezpośredniego wymaga ustalenia, że sprawca chciał

(obejmował swoją świadomością i wolą), spowodowanie śmierci człowieka (por. Sąd Najwyższy, postanowienie z dnia 13 maja 2015 roku, sygn. akt II KK 60/15, Lex 1755911).

Z uwagi na przedmiot dowodzenia, zasadniczym źródłem dowodowym musi być relacja samego sprawcy. Można przyjmować, że to właśnie sprawca ma najlepszą wiedzę o swoich przemyśleniach, wrażeniach i zamiarach. W niemiejszej sprawie, oskarżona wielokrotnie przesłuchiwana w postępowaniu przygotowawczym (k. 27-30, 87-94, 330-331) oraz na rozprawie (k. 678-679), o ile przyznawała się do samego czynu, to zaprzeczała aby miała zamiar pozbawić życia swojego konkubenta. Tylko na marginesie należy odnotować, że Sąd Okręgowy w sposób szczegółowy omówił i zakwestionował linię obrony oskarżonej, gdzie

ta wskazywała, że ugodziła nożem pokrzywdzonego działając w obronie przed jego atakiem (pkt. 1.2.1 uzasadnienia).

Wersja jaką prezentuje oskarżona, mimo że odnosi się do kwestii świadomości oraz sfery woluntatywnej, za każdym razem musi być weryfikowana na podstawie całokształtu materiału dowodowego, w szczególności zaś dowodów o charakterze niewątpliwie obiektywnych. To właśnie, okoliczności czynu miałyby stanowić dowód, który według skarżącego, pozwala na ustalenie zamiaru bezpośredniego u oskarżonej. Takie twierdzenie prokuratora nie może zostać zaakceptowane, a ustalenia jakie poczynił Sąd Okręgowy należy ocenić jako prawidłowe.

W pierwszym rzędzie należy zaprzeczyć wszystkim sugestiom, aby oskarżona

planowała dokonanie zabójstwa swojego konkubenta P. M. (1), bądź aby stosowała wobec niego przemoc fizyczną lub psychiczną z istotnym nasileniem. Relacje między konkubentami były przedmiotem relacji kilku świadków, którym sąd dał wiarę w całości. Relacje sąsiadów: M. G. (k. 17-18, 682), K. G. (k. 683), J. M. (k. 277, 683-684) i P. D. (k. 54-55, 684) nie dają podstaw do przyjęcia, że relacje między oskarżoną a pokrzywdzonym, wykraczały poza awantury, które zdarzają się zwykle u osób stale nadużywających alkoholu. Sąd Okręgowy, w części poświęconej powodom, dla których odmówił wiary wersji obrony oskarżonej (pkt. 1.2.1), wskazał, że oskarżona nie była ofiarą agresji ze strony konkubenta. Można mówić nawet o pewnej równowadze stron, gdyż pokrzywdzona także krzyczała, a nawet sięgała do przemocy fizycznej wobec mężczyzny.

Tak też należy odczytywać relację wywiadu środowiskowego (k. 222). Z kolei zapis interwencji w mieszkaniu stron, dokumentuje wezwania Policji z powodu agresywnego zachowania się oskarżonej wobec P. M. (1), ale także przypadki jej autoagresywnego zachowania (10.04.2021) - k. 127-168. Zresztą miała nad P. M. (1) przewagę, gdyż ten, z powodu niezidentyfikowanej choroby i alkoholizmu, miał trudności w chodzeniu. W żadnym razie nie ma jednak podstaw do przyjęcia, że oskarżona znęcała się nad pokrzywdzonym, albo aby postępowała z jej strony agresja, której wynikiem był atak nożem na życie mężczyzny.

Nie może ulegać wątpliwości, że zasadnicze dla oceny czynu oskarżonej są zeznania świadka M. K. (k. 44, 682). Z zeznań tych wynika, że w czasie krótkiej jego nieobecności w mieszkaniu stron

(K. ul. (...)) miało dojść do kłótni, w trakcie której oskarżona ugodziła pokrzywdzonego nożem w plecy. Świadek, zeznając na rozprawie wskazał nawet możliwy powód tej, kłótni („o pieniądze, czy coś - mówił P.”). Taka relacja pozostaje zgodna z wyjaśnieniami samej oskarżonej, która podała, że działała impulsywnie, pod wpływem kłótni z pokrzywdzonym (k. 27 i 89).

Prokurator jako zasadniczą okoliczność, mogącą świadczyć o umyślności działania oskarżonej podnosi fakt zadania pokrzywdzonemu trzech ciosów nożem w plecy. Faktycznie jest to także dla Sądu Okręgowego zasadniczy dowód pozwalający na ustalenie zamiaru ewentualnego u oskarżonej. Ciosy wprawdzie były trzy, bo tak twierdziła oskarżona, ale zadane rany już dwie w okolicy podłopatkowej pleców (ustalenia pkt. 1.1.1 uzasadnienia). Jak wynika też z

niebudzącej wątpliwości opinii biegłego lekarza sądowego D. K. (k. 680-681), faktycznie to jedna rana, fragmentarycznie rozdwojona, drażąca do płuca, była powodem następczego krwawienia i śmierci. Cios nie tylko nie był umiejętnie celowany, ale przede wszystkim nie musiał być zadany z dużą siłą. Do zadania tego rodzaju rany wystarczyła średnia siła, ewentualnie uderzenie zadane z rozmachem. Nie zostało w tym przypadku uszkodzone duże naczynie krwionośne płuca, bo wówczas zgon nastąpił by w ciągu kilku minut. U P. M. (1) doszło do uszkodzenia obwodowej części płuca, bez dużych przekrojowo naczyń, ale także dobrze unaczynionej, co skutkowało krwawieniem do jamy opłucnej i późniejszym zgonem. Biegły okres ten szacował na około półtorej godziny (opinia biegłego 680-681).

Istotną okolicznością, jaką należało wziąć pod uwagę ustalając rodzaj zamiaru przypisanego oskarżonej było zachowanie się oskarżonej po popełnieniu przestępstwa. To w całości pomija apelujący prokurator. Opierając się li tylko na zeznaniach świadka M. K., który przecież nie jest stronnikiem oskarżonej, agresja oskarżonej zakończyła się zanim ten powrócił do mieszkania stron. Zajście było więc krótkie, bo świadek był nieobecny tam najwyżej 15 minut. Oskarżona w tym czasie była już spokojna, przynajmniej takie ten odniósł wrażenie. Natomiast pokrzywdzony, będąc przytomny, uskarżał się, że został zraniony, pokazywał świadkowi ranę i chciał aby wezwać pomoc. Już z tego można wnosić, że oskarżona zakończyła swoje działanie, zanim nastąpił skutek w postaci śmierci pokrzywdzonego.

Miała możliwość kontynuowania ataku, zadawania kolejnych ciosów, ale tego nie robiła. Zaniechała ataku wiedząc, że pokrzywdzony jest świadomy i najprawdopodobniej nie grozi mu niebezpieczeństwo.

Nie tylko oskarżona, ale także M. K. oraz J. M., rozmawiali z pokrzywdzonym i zbagatelizowali jego prośby o wezwanie pomocy. Także P. D., szewc, który wysłuchał relacji M. K., zbagatelizował sytuację i zranienie jakiego doznał pokrzywdzony.

Trudno więc ferować twierdzenie, że to oskarżona zdawała sobie sprawę z konsekwencji zranienia pokrzywdzonego.

Tak jak inni, zwłaszcza ona z uwagi na cechy swojej osobowości, nie zdawała sobie sprawy z wewnętrznego krwotoku, który doprowadzi do śmierci mężczyzny.

Oskarżona wygoniła z mieszkania M. K. oraz sama wyszła udając się do swojego znajomego P. Ł.. Brak podstaw do twierdzenia, aby

takie jej zachowanie było motywowane inaczej niż kłótnią z pokrzywdzonym. Kiedy uspokoiła się i chciała wrócić do mieszkania przy ul. (...), około godziny 22.00. zastała drzwi zamknięte i mimo głośnego pukania, pokrzywdzony jej nie otworzył. Sytuacja powtarzała się także następnego dnia od godzin wczesnoporannych. Nawet w momencie, kiedy z udziałem policjantów, oskarżona wylała drzwi, ta nie miała przekonania, a być może jedynie obawę, że pokrzywdzony nie żyje lub jego życie jest zagrożone.

W końcu, dokonując ustaleń w zakresie świadomości i zamiaru sprawcy, oprócz okoliczności przedmiotowych, należy w istotnym zakresie brać pod uwagę właściwości osobiste sprawcy. Czy ten, z uwagi na stan swojego rozwoju umysłowego, albo chorobę, nie ma istotnie obniżonej zdolności percepcyjnych. Mamy bowiem na uwadze, że ktoś o choćby przeciętnych uwarunkowaniach

poznawczych,
winien był wiedzieć
jakie będą skutki
przedsięwziętego
działania. W
przypadku
oskarżonej, a czego
nie kwestionuje
skarżący prokurator
w swojej apelacji,
biegli lekarze
psychiatrzy
stwierdzili, że
oskarżona jest osobą
w stopniu lekkim
upośledzoną
umysłową. Diagnoza
ta nie jest też
żadnym novum.
Tak diagnozowano
oskarżoną od
dzieciństwa.
Uczęszczała ona do
szkoły specjalnej.
Nie miała
wykształcenia, a
zawód jaki zdobyła
to zaledwie "pomoc
kucharska". Nie
pracowała,
najprawdopodobniej
nie tylko z uwagi
na nadużywanie
alkoholu. Biegli
wskazali przy tym, a
co znalazło się też
w ustaleniach sądu,
że oskarżona zna
podstawowe normy
życia społecznego,
ale wyraźny deficyt
intelektualny
skutkuje obniżeniem
poziomu
funkcjonowania
poznawczego
oskarżonej,
kierowaniem się
doraźną motywacją,
zaburzoną

zdolnością planowania, wnioskowania przez przewidywanie skutków swojego postępowania, a także znaczenie ograniczonej kontroli sfery emocjonalno - popędowej, szczególnie w sytuacji konfliktowej.

Zachowaniu oskarżonej sprzyjała sytuacja konfliktowa z pokrzywdzonym i spożyty wcześniej alkohol, który w typowy sposób ułatwia wyzwolenie zachowań agresywnych.

Zachowanie oskarżonej w czasie czynu wynikało przede wszystkim z jej deficytu intelektualnego (pkt. 1.1 uzasadnienia).

W ocenie Sądu Apelacyjnego takie wnioski opinii biegłych mają wprost odniesienie w ograniczonej możliwości oskarżonej percepcji znaczenia działań jakie podejmuje i skutków tego działania. Tak więc, jeśli każda osoba o przeciętnych warunkach musiała sobie zdawać sprawę z konsekwencji zadania ciosu nożem, to w

wypadku oskarżonej
próg takiego
wnioskowania i
przewidywanie
konsekwencji trzeba
traktować jako
istotnie obniżony.
Przypisanie jej więc
jedynie na podstawie
użytego narzędzia
oraz sposobu
zadania ciosów
zamiaru wywołania
skutku, który
przecież nie był
nawet nieuchronny,
jest nie do
zaakceptowania. Jak
należy wnosić na
podstawie opinii
biegłych, oskarżona
działała
impulsywnie, pod
wpływem emocji
wyzwolonych
sytuacją konfliktu i
alkoholem jeszcze
odhamowującym te
emocje. To
praktycznie
wyklucza możliwość
ustalenia, że ta
działała ze
uświadomionym
zamiarem
bezpośrednim
zabójstwa
oskarżonego.

Deficyt
intelektualny
oskarżonej, który
wskazują biegli jako
zasadniczy czynnik
w zachowaniu
oskarżonej ma także
bardzo praktyczny
wymiar. Prokurator
uczestniczył przecież
w wizji lokalnej

- eksperymencie procesowym z udziałem oskarżonej na miejscu zdarzenia (k. 178-179). Zapis video owej wizji (płyta CD - k. 182) pozwala stwierdzić, że prowadzącemu tą czynność prokuratorowi oraz policjantom nie udało się przez godzinę nakłonić oskarżonej do pokazania sposobu w jaki zadała pokrzywdzonemu cios. Nie potrafili oni nawiązać z nią kontaktu werbalnego oraz dobrać argumentów, które skłoniłyby oskarżoną do prezentacji, mimo, że deklarowała ona, że chce wszystko wyjaśnić i pokazać. To przesądza o tym, że stwierdzone u niej upośledzenie umysłowe skutkuje realnymi ograniczeniami w różnych sprawach i czynnościach.

Trudno w tych okolicznościach przesądzać, a tak argumentuje prokurator w swojej apelacji, że użycie narzędzia w postaci noża, zadanie ze średnią siłą ciosów w okolicy podłopatkowe musiało przesądzać,

że musi dojść do spowodowania śmierci pokrzywdzonego. Tego rodzaju impulsywne działanie było w tym przypadku podyktowane, nie zamiarem dokonania zabójstwa P. M. (1), ale nieukierunkowaną na jakikolwiek cel agresją, gdzie oskarżona akceptowała (godziła się), także na najdalej idący skutek, jakim była śmierć pokrzywdzonego. W jej świadomości i woli towarzyszącej działaniu, skutek taki mógł nastąpić, ale nie był zasadniczym (kierunkowym) celem jej działania. W konsekwencji ustalenia Sądu Okręgowego należało akceptować w całości, uznając że znajdują one należyłą podstawę w zgromadzonych w sprawie dowodach.

ad. II.

Sąd Apelacyjny nie uwzględnił również drugiego zarzutu apelacji prokuratora - rażącej niewspółmierności wymierzonej

oskarżonej kary.
Takie
rozstrzygnięcie
opiera się, z
jednej strony na
niezaakceptowaniu
zarzutu z pkt. I
apelacji i odrzuceniu
twierdzenia o
działaniu oskarżonej
w zamiarze
bezpośrednim, a
z drugiej strony,
na przekonaniu o
zaistnieniu istotnych
okoliczności
przemawiających za
zastosowaniem
wobec oskarżonej
nadzwyczajnego
złagodzenia kary
i wymierzenie jej
poniżej dolnej
granicy ustawowego
zagrożenia. W
zakresie tego zarzutu
należy odwołać się
do poniższej części
uzasadnienia, a
odnoszącej się do
kwestii przesłanek
uwzględniania
wniosków apelacji
obrońcy.

W tym miejscu
należy wskazać,
że poza samym
skutkiem, który jest
przecież
zasadniczym
elementem
ustawowych
znamion
przypisanego
oskarżonej czynu,
brak jest istotnych
czynników
(okoliczności), które
kazałyby czyn

oskarżonej
traktować jako czyn
o bardzo wysokiej
społecznej
szkodliwości. Jak już
wskazano powyżej,
nie ma podstaw do
przyjęcia, że czyn
został popełniony w
zamiarze
bezpośrednim.

Według cytowanej
wyżej opinii biegłych
lekarzy psychiatrów,
to upośledzenie
umysłowe i związany
z nim deficyt
intelektualny, były
zasadniczym
czynnikiem, który
spowodowało
działanie
oskarżonej. Dwa
pozostałe czynniki,
na które wskazują
biegli, konflikt z
pokrzywdzonym
oraz spożyty alkohol,
są ważne, ale niejako
drugorzędne.

Trudno przy tym
zaakceptować
twierdzenia zarzutu
apelacji, że
oskarżona dopuściła
się bezpodstawnego
ataku na
bezbronego
partnera. Nie ulega
wątpliwości, że
oskarżona miała
przewagę fizyczną
nad
pokrzywdzonym,
wynikłą głównie
z tego, że ten
miał trudności z
chodzeniem oraz był
skrajnie nietrzeźwy.

Hałasy jakie towarzyszyły awanturze między obojgiem konkubentów (relacja choćby P. D.) wskazuje na impulsywne zachowanie oskarżonej. Ta zaś w swoich wyjaśnieniach podała, że to oskarżony ją obrażał będąc nietrzeźwy. Nie ulega wątpliwości, że zachowanie oskarżonej było impulsywne, emocjonalne i następstwem konfliktu z pokrzywdzonym.

Zasadniczą przesłanką jaką ustawodawca limituje wymiar kary orzeczonej wobec oskarżonej jest stopień winy (art. 53 § 1 k.k.). W tym przypadku ten stopień winy jest niższy i ogranicza się jedynie do zamiaru ewentualnego. Wskazane już wyżej ograniczenie poczytalności oskarżonej w stopniu znacznym oraz nagły charakter zamiaru, przeciwnie niż zdaje się argumentować prokurator, przemawiają jednoznacznie na

korzyść oskarżonej i jeszcze ten stopień winy obniżają.

Sąd Okręgowy nie dopatrył się też istotnych okoliczności, które byłyby obciążające dla oskarżonej, oprócz samych okoliczności przedmiotowych czynu. Trudno przy tym uznać za istotną okoliczność obciążającą zachowanie się oskarżonej po popełnieniu czynu. Ta, podobnie jak inne osoby, nie miała świadomości zagrożenia dla życia oskarżonego z uwagi na doznaną ranę. Nie wezwała pomocy medycznej i opuściła mieszkanie, aby zakończyć kłótnię i uspokoić się. Nie utrudniała pokrzywdzonemu, ani innym osobom wezwanie pogotowia, nie zamknęła pokrzywdzonego w mieszkaniu. Wróciła około 22,00, zaskoczona, że nie może się dostać do mieszkania. Dobijała się licząc, że pokrzywdzony jej otworzy. To dopiero z upływem nocy, narastała u niej obawa o jego zdrowie. Sąd

<p>Okręgowy natomiast jako okoliczności łagodzące wskazuje: dotychczasowy sposób życia, przyznanie się oskarżonej do winy, wyrażoną skruchę oraz działanie zmierzające do wyjaśnienia przebiegu zdarzenia.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Prokurator wniósł o zmianę wyroku i uznanie oskarżonej M. B. za winną popełnienie zarzucanego jej czynu przy przyjęciu, że działała ona w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia P. M. (1) oraz orzeczenie wobec niej, na podstawie art. 148 § 1 k.k., kary 15 lat pozbawienia wolności.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Nieuwzględnienie zarzutów apelacji prokuratora musiało skutkować nie podzieleniem wniosków apelacji, co do zmiany wyroku.</p>		

<p>3.2.</p>	<p>Obrońca oskarżonej M. B. adw. P. M. (2) w swojej apelacji z dnia 29 marca 2022 roku zarzucił:</p> <p>Obrazę przepisów postępowania mogących mieć wpływ na treść orzeczenia, a to:</p> <p>- art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów i zaniechania przyjęcia za podstawę wyroku całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy przejawiających się na uwzględnieniu wyłącznie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonej, a także poprzez pominięcie przez sąd przy dokonywaniu ustaleń faktycznych części istotnych okoliczności wynikających z przeprowadzonych dowodów, korzystnych dla oskarżonej, tj. pisemnej opinii biegłych oraz dowodu z przesłuchania biegłych na rozprawie w takim zakresie, w jakim</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
-------------	--	---	--

wnioski z opinii oraz przesłuchania biegłych wprost wskazują na istnienie u oskarżonej w chwili popełnienia czynu znacznego stopnia ograniczenia zdolności rozpoznania znaczenia swojego czynu, co mogło mieć w konsekwencji wpływ na treść orzeczenia przez poczynienie błędnych ustaleń co do sprawstwa oraz winy oskarżonej;

- naruszenie art. 4 k.p.k. i art. 5 § 1 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonej w tym jej wyjaśnień wskazujących na pobudkę działania i zeznań świadków dotyczących przyczyn i przebiegu zdarzenia, wcześniejszych przejawów agresji ze strony pokrzywdzonego, jak również w dniu zdarzenia objętego aktem oskarżenia.

Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za postawę orzeczenia, mogący mieć wpływ na treść orzeczenia, a to:

- całkowite pominięciu treści pisemnej i ustnej opinii sądowo-psychiatryczno-psychologicznej, które wskazują, iż zachowanie oskarżonej w momencie popełnienia czynu wyczerpuje znamiona zastosowania art. 31 § 2 k.k. z uwagi na ograniczoną w stopniu znacznym zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem przez oskarżoną, a co wynikało z wprost z deficytu intelektualnego oskarżonej;

- błędnym przyjęciu, że oskarżona M. B. nie działała w granicach obrony koniecznej, co skutkowało niezastosowaniem nadzwyczajnego złagodzenia kary zgodnie z art. 31 § 2 k.k., z uwagi na stan pokrzywdzonego (bezbronność, problemy z poruszaniem się, upojenie alkoholowe), jak i jego warunki fizyczne, podczas gdy z wyjaśnień samej oskarżonej

jak również przesłuchanych świadków wprost wynikało, iż w związku w/w jak i pokrzywdzonego wielokrotnie dochodziło do kłótni oraz rękoczynów, natomiast sama oskarżona wielokrotnie była ofiara agresywnego napadu konkubenta.

Rażącą niewspółmierność wymierzonej oskarżonej M. B. kary:

- wynikająca z pominięcia części materiału dowodowego w postaci opinii sądowo-psychiatryczno-psychologicznej przy ustalaniu stopnia winy oskarżonej oraz wymiaru kary dla oskarżonej, naruszającą art. 53 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. poprzez orzeczenie wobec M. B. bezwzględnego pozbawienia wolności na okres 9 lat, przy całkowitym pominięciu okoliczności łagodzących, tj. dotychczasowej niekaralności oskarżonej, postawy oskarżonej w postępowaniu przygotowawczym w

	<p>trakcie procesu, współpracy z organami śledczymi oraz przyznaniu się do winy i wyrażonej skruchy;</p> <p>- rażąco niewspółmierność – surowość kary 9 lat pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonej i orzeczenie kary wbrew dyrektywom zawartym w art. 53 § 1 i 2 k.k., nieuwzględniającej okoliczności popełnienia przez oskarżoną czynu zabronionego, jej zachowania po popełnieniu czynu, a w szczególności niedostatecznie uwzględniającej stan psychiczny M. B. w momencie popełnienia czynu oraz związany z tym stopień winy oskarżonej i jej działanie w warunkach ograniczonej poczytalności w rozumieniu art. 31 § 2 k.k., co uzasadniało zastosowanie wobec oskarżonej nadzwyczajnego złagodzenia kary.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo</p>			

zasadny albo niezasadny	
<p>Apelacja obrońcy oskarżonej musi zostać uznana za częściowo zasadną.</p> <p>W pierwszym rzędzie należy przyjmować, że Sąd Okręgowy dokonał prawidłowy ustaleń faktycznych w zakresie sprawstwa i poczytalności oskarżonej, a co zdaje się kwestionować skarżący. Sąd Okręgowy w całości uznał za wiarygodną opinię zasadniczą oraz uzupełniającą biegłych lekarzy psychiatrów i psychologa (k. 279-284, 492-508, 681), a wnioski tej opinii wprowadził do ustaleń opisu czynu przypisanego oskarżonej oraz zawarł w obszernym fragmencie w uzasadnieniu wyroku (pkt. 1.1 uzasadnienia). Stąd nie można podzielać zarzutów apelacji, co do naruszenia w tym zakresie przepisów postępowania, bądź błędu w ustaleniach faktycznych.</p> <p>Zgodzić się należy natomiast z tymi zarzutami apelacji, gdzie skarżący</p>	

obrońca podnosi, że wnioski opinii biegłych, a przede wszystkim konstatacja co do ograniczonej w stopniu znacznym zdolności oskarżonej do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem winna zostać uwzględniona w należyтым stopniu i stanowić podstawę do nadzwyczajnego złagodzenia kary.

Sąd Okręgowy prawidłowo dokonując ustaleń w zakresie właściwości osobistych oskarżonej i ograniczonej w stopniu znacznym poczytalności, faktycznie kwestię tę marginalizuje. Nie nadaje jej istotnego znaczenia dla wymiaru kary. Wszystkie łącznie traktowane okoliczności miałyby dawać podstawę do wymierzenia kary 9 lat pozbawienia wolności, jako kary sprawiedliwej oraz spełniającej wymagania kary wychowawczej i zapobiegawczej. Odnosząc się natomiast wprost do kwestii ograniczonej poczytalności, sąd podał: "Podkreślić

przy tym należy, że w sytuacji ustalenia działania oskarżonej w warunkach określonych w art. 31 §2 k.k. nie występuje "mocne" domniemanie potrzeby nadzwyczajnego złagodzenia kary. Przepis art. 31 § 2 k.k. daje sądowi jedynie możliwość, a nie obliguje do skorzystania z nadzwyczajnego złagodzenia. W tym wypadku Sąd uznał, że stopień zawinienia oskarżonej nie uzasadnia skorzystania z dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary. Orzeczona kara ma przede wszystkim spełnić cele prewencji indywidualnej, z tego względu orzeczona kara 9 lat pozbawienia wolności jest zasadna, jeżeli weźmie się pod uwagę znaczny stopień szkodliwości społecznej czynu, a zwłaszcza nieodwracalny skutek w postaci śmierci pokrzywdzonego. W szczególności nie jest ona karą rażąco surową, jeśli uwzględni się

społeczne
oddziaływanie
wymierzonej kary.
Zdaniem Sądu
łagodniejszy
wymiary kary
stanowiłby błędny
sygnał dla
społeczeństwa i
przyzwolenie na
przemoc jako
narzędzie do
rozwiązywania
konfliktów" - str.
721. Z tą
argumentacją na
pewno zgodzić się
nie można.

Treść ustaleń sądu
dokonanych na
podstawie opinii
biegłych, które
należy w tym
miejscu ponownie
przywołać,
stwierdzają, że
oskarżona ujawnia
wyraźny deficyt
intelektualny
skutkujący
obniżeniem
poziomu
funkcjonowania
poznawczego,
kierowaniem się
doraźną motywacją,
zaburzoną
zdolnością
planowania,
wnioskowania przez
przewidywanie
skutków swojego
postępowania, a
także znacznie
ograniczoną
kontrolą sfery
emocjonalno -
popędowej,
szczególnie w

sytuacji
konfliktowej.
Zachowaniu
oskarżonej sprzyjała
sytuacja konfliktowa
z pokrzywdzonym
i spożyty wcześniej
alkohol, który w
typowy sposób
ułatwia wyzwolenie
zachowań
agresywnych.
Zachowanie
oskarżonej w czasie
czynu wynikało
jednak przede
wszystkim z jej
deficytu
intelektualnego (pkt.
1.1 uzasadnienia).
To właśnie lekkie
upośledzenie
umysłowe,
rozpoznane jeszcze
w dzieciństwie i
determinujące
sposób
funkcjonowania
oskarżonej, także
w jej całej
drodze życiowej,
przy
niesprzyjających
czynnikach takich
jak: sytuacja
konfliktu i nadużycie
alkoholu, jest
traktowana jako
podstawowy czynnik
stanowiący o
przestępczym
zachowaniu
oskarżonej. Nie
ulega więc
wątpliwości, że to
właśnie stanowiło
zasadniczy czynnik
przestępczego

zachowania
oskarżonej.

Oczywiście, przepis art. 31 § 2 k.k. zawiera jedynie fakultatywne upoważnienie do nadzwyczajnego złagodzenia kary. Nie oznacza to jednak całkowitej swobody sądu w stosowaniu lub niestosowaniu złagodzenia kary. Stan ograniczonej w stopniu znacznym poczytalności jest zawsze czynnikiem umniejszającym winę (tak postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2018 roku, IV KK 500/17, Lex nr 2450265. "Zastosowanie art. 31 § 2 k.k. daje sądowi możliwość zastosowania wobec sprawcy instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary (art. 60§1 k.k.) Niezastosowanie tej instytucji przez Sąd orzekający, stanowi jednak mocny sygnał ze strony ustawodawcy, że w takich przypadkach wymierzona kara nawet w dolnej granicy ustawowego zagrożenia może być, z uwagi na stopień winy, karą niewspółmiernie surową. W sytuacji,

gdy sąd nie korzysta z możliwości nadzwyczajnego złagodzenia kary, to ograniczenie poczytalności w stopniu znacznym jest zobowiązany uwzględnić przy wymiarze kary" - tak Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrok z dnia 18 października 2017 r., II AKa 278/17, Lex 2402348.

Ograniczona poczytalność w stopniu znacznym nie jest tylko jedną z okoliczności wpływającą na wymiar kary, podobnie jak te z katalogu z art. 53 § 2 k.k. Jest okolicznością szczególnej wagi, skoro ustawodawca z jej wystąpieniem wiąże upoważnienie do nadzwyczajnego złagodzenia kary. To na sądzie bowiem ciąży obowiązek oceny tej okoliczności w kontekście innych okoliczności wpływających na wymiar kary, ale zwłaszcza w kontekście limitującej funkcji winy, wskazanej w art. 53 § 1 k.k. Kara nie może bowiem przekraczać jej stopnia.

Zasadniczym pytaniem jest w tych okolicznościach, kiedy to właśnie zaistnienie przesłanki z art. 31 § 2 k.k. winno wpływać na zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary. Wskazać tu trzeba na co najmniej dwa powody. Powód ograniczenia poczytalności ma istotny związek z samym czynem, ma istotne znaczenie dla procesu motywacyjnego sprawcy, który pozostając zdrowy, czynu by nie popełnił. A nadto wówczas gdy, właściwości samego sprawcy mają znaczenia dla oceny stopnia społecznej szkodliwości samego czynu. W niniejszej sprawie takie warunki właśnie zachodzą. Biegli jednoznacznie wskazują na deficyt intelektualny oskarżonej jako zasadniczy czynnik skutkujący zaistnieniem przestępstwa. Oceniając zaś stopień społecznej szkodliwości czynu należało uwzględnić, oprócz okoliczności

przedmiotowych
powołanych przez
sąd, także fakt, że
skutkowi w postaci
śmierci można było
zapobiec, nie był to
skutek
natychmiastowy, ani
nieuchronny.
Sytuacji nie oceniła
prawidłowo
oskarżona, ale
zbagatelizowały ją
także inne osoby,
zdrowe, a jak to
jest w wypadku J.
M., także trzeźwe w
czasie zdarzenia. To
okoliczności, które
inaczej niż sąd ad
quo karzą oceniać
sytuację oskarżonej
w kontekście wagi
przesłanek
przemawiających za
nadzwyczajnym
złagodzeniem
wymiaru kary.

Nieudzielenie
pomocy
pokrzywdzonemu
może być
traktowane jako
ważna okoliczność
wpływająca na
zaostrenie kary
wówczas, gdy
sprawca działa z
rozeznaniem, co do
tego, że ofiara
znajduje się w
sytuacji zagrożenia
choćby zdrowia. Na
pewno oskarżona,
tak jak i inne
osoby, nie miała
takiej świadomości.
Stąd nie można
jej przypisywać

takiej okoliczności obciążającej.

Sąd Okręgowy wymierzając oskarżonej długoterminową karę pozbawienia (9 lat) wolności, swoją decyzję uzasadniał celami prewencyjnymi kary i potrzebą długotrwałego oddziaływania na oskarżoną. To chybiony pogląd. Oskarżona pomimo nadużywania alkoholu i awantur z pokrzywdzonym, nie była w przeszłości karana sędownie, nie posiada negatywnej opinii w miejscu zamieszkania (opinia kuratora sądowego k. 262). Także w warunkach pozbawienia wolności opinia o oskarżonej jest dobra. Nie wykazuje ona skłonności agresywnych, ani autoagresywnych. Relacje z funkcjonariuszami i współosadzonymi układu zgodnie (opinia z AŚ w O. k. 769-770).

Oskarżona nie jest też uzależniona od alkoholu (nie zachodzi też potrzeba jej leczenia odwykowego, jak

wskazał to Sąd Okręgowy w uzasadnieniu - k. 720). Biegli w swojej finalnej opinii wskazani, że nie rozpoznali u niej uzależnienia od alkoholu (k. 508). Nie ulega także wątpliwości, a co sąd ad quo akcentował także jako ważką okoliczność przemawiającą za złagodzeniem kary, że oskarżona szczerze przyznała się do czynu, wyraziła szczerą skruchę oraz sama odczuwa brak osoby, którą kochała.

Mając na uwadze powyższe, a w szczególności upośledzenie umysłowe oskarżonej, należy stanąć na stanowisku, że stosowanie wobec niej kary pozbawienia wolności ma wyłącznie charakter represyjny, charakter sprawiedliwej odpłaty. Nie można bowiem liczyć, że zachodzi wobec oskarżonej potrzeba i możliwość stosowania działań poprawczych, reedukacyjnych. Diagnoza opinii psychiatryczno -

psychologicznej
faktycznie wyklucza,
aby przy
stwierdzonym
deficycie
intelektualnym
możliwe było
wdrożenie działań
edukacyjnych i
wychowawczych,
przewartościowanie
etyczne etc.,
ewentualnie poza
pracą nad
wzmocnieniem
kontroli sfery
emocjonalno -
popędowej i
unikania sytuacji
konfliktowych.

W tych
okolicznościach
należy przyjmować,
że zachodzą
podstawy do
zastosowania wobec
oskarżonej
nadzwyczajnego
złagodzenia kary.
Kara 6 lat
pozbawienia
wolności, nie tylko
uwzględnia
właściwie stopień
zawinienia, który
jest faktycznie
istotnie niższy niż
w wypadku osoby
zdrowiej, ale też
niższy niż ocenia
to Sąd I Instancji.
Ustalenia co do
czynu, ale przede
wszystkim
akceptowane
ustalenia opinii
biegłych
psychiatrów i
psychologa, muszą

<p>znaleźć jednoznaczny, konkretny i adekwatny wyraz w wymiarze kary. Kara wymierzona przez sąd, a nawet kara w wysokości dolnego ustawowego zagrożenia, jest w sytuacji ograniczonego zawinienia oskarżonej, karą zdecydowanie za surową. W tym zakresie należał zgodzić się ze stanowiskiem apelującego obrońcy i wyrok wobec oskarżonej istotnie złagodzić.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Obrońca oskarżonej wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie odmiennie co do istoty, a to poprzez zmianę kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonej czynu – poprzedzoną odpowiednią zmianą jego opisu – i zakwalifikowanie go z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k., oraz jednocześnie odpowiednią do zmiany kwalifikacji zmianę wyroku orzeczonej kary, poprzez jej złagodzenie w tym</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

również z
uwzględnieniem
znacznego
ograniczenia nie
tylko zdolności
oskarżonej do
pokierowania swoim
postępowaniem, ale
również do
rozpoznania
znaczenia czynu
w chwili jej
popęlnienia;

alternatywnie o:

- zmianę
zaskarżonego
wyroku i orzeczenie
odmiennie co do
istoty, poprzez
złagodzenie
wymiaru orzeczonej
kary i orzeczenie
kary pozbawienia
wolności znacznie
poniżej dolnej
granicy ustawowego
zagrożenia kara za
czyn z art. 148 § 1 k.k.
przy zastosowaniu
nadzwyczajnego
złagodzenia kary, a
to między innymi
wskutek uznania, że
oskarżona w chwili
czynu miała w
stopniu znacznym
ograniczoną nie
tylko zdolność
pokierowania
własnym
zachowaniem, ale
również rozpoznania
jego znaczenia.

Zwiążle o powodach
uznania wniosku za
zasadny, częściowo

zasadny albo niezasadny.	
Sąd podzielił zarzuty i wnioski apelacji obrońcy jedynie w zakresie w jakim wykazują one, że w wobec oskarżonej należało zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary i wymierzyć ją poniżej dolnego ustawowego zagrożenia.	
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	Nie stwierdzono występowania okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu określonych w art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k., art. 455 k.p.k.
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	

5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Co do sprawstwa i winy (punkt II wyroku).		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
<p>Wyrok utrzymano w mocy wobec niestwierdzenia w toku kontroli odwoławczej:</p> <ul style="list-style-type: none">- istnienia bezwzględnych powodów odwoławczych z art. 439 § 1 k.p.k.,- tego, że utrzymanie w mocy wyroku skutkowałoby rażąco niesprawiedliwością orzeczenia (art. 440 k.p.k.),- wadliwości kwalifikacji prawnej (art. 455 k.p.k.),- a także stwierdzenia z powodów opisanych w sekcji 3. nietrafności podniesionych w apelacji zarzutów (art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k.), a w apelacji prokuratora także zarzutu na podstawie art. 438 pkt. 4 k.p.k.		

1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Na podstawie art. 31 § 2 k.k. w zw. z art. 60 § 1 i § 6 pkt 1 k.k. wymierzoną oskarżonej karę za przypisane jej przestępstwo z art. 148 § 1 k.k., obniżono do 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności (pkt. I wyroku).		
Zwięźle o powodach zmiany		
Zmiana wyroku przez obniżenie kary była następstwem uwzględnianie częściowo zarzutów i wniosków apelacji obrońcy oskarżonej, co omówione w części 3.2 niniejszego uzasadnienia.		
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa		

prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			

1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności	
III.	Oskarżona nie ma majątku i stałych dochodów, orzeczono wobec niej długoterminową karę pozbawienia wolności, dlatego uiszczenie kosztów sądowych byłoby dla niej nadmiernie uciążliwe, co musiało skutkować zwolnieniem jej od obowiązku ich uiszczenia (art. 624 § 1 k.p.k.)	
7. PODPIS		
Jarosław Mazurek Maciej Skórniak Janusz Godzwon		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	

Podmiot wnoszący apelację	prokurator Prokuratury Rejonowej w Kluczborku	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość wyroku, orzeczenie o winie	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej	

	orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana
1.12. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej adv. P. M. (2)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia, albo	Rozstrzygnięcie z pkt I zaskarżonego wyroku		

ustalenie, którego dotyczy apelacja			
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana